Srdcem jsi zůstal u koní - Martinová, Věra

Jednu lásku máš, koně,
všeho rád se vzdáš pro ně
a jsou ti vším,
ze tvých vlasů stáj voní,
chtěl bys tu mít ráj koní,
a já jsem dým,
jsi nešťastný, dokud ti podkovy nezazvoní,
i když tě tu mám, srdcem jsi zůstal u koní.

Když je nejde hnát k brodu,
nanosíš jim rád vodu,
učíš je pást,
pak se ženeš sám cvalem,
strachy omdlívám málem,
mám tě jen část,
ta věta, že budu tvá jediná v uších mi zní,
to řek jsi ty sám a srdcem jsi zůstal u koní.

Šla jsem kvůli tobě z města s velkou ochotou,
teď mě osud za to trestá věčnou samotou,
celý den jsi u svých ohrad, kde tě dohoním,
musím to prohrát, srdcem jsi zůstal u koní.

Až když umíráš hlady,
zjistíš, že mě máš tady,
a chceš tu být,
jenže někdo k nám přiběh,
že se rodí vám hříbě,
musíš tam jít,
zas přijdeš až ráno a tak to jde většinu dní,
i když tě tu mám, srdcem jsi stejně u koní.

Koně mají rody s erby a pár otěží,
jedni letos běží derby, druzí neběží,
celý den jsi u svých ohrad, kde tě dohoním,
musím to prohrát, srdcem jsi zůstal u koní.

Já musím jít s tebou i za nimi, už jsou i mí
a tak tě tu mám a srdcem jsme oba u koní
a tak tě tu mám a srdcem jsme oba u koní.